

skal afgive en Erklæring paa Tro og Love om ikke at lide af eller tidligere at have lidt af nogen Kønssygdom. Kønssygdomslægerne turde ikke gaa saa vidt at stryge denne og at indføre enten en Undersøgelse eller Vejledning overalt, men det er min Tro, at der ved de Radikale og Socialdemokraternes Forslag — vi har Lægernes Sagkundskab paa vor Side — opnaas mere end ved Højre-Mindretallets Ændringsforslag og absolut mere end det, Landstinget vistnok nogenlunde blev enig om, idet det, Landstinget blev enig om, var noget, som fristede uhyre til Misbrug. Lægeattest skulde udstedes, og vedkommende Brudgom og Brud skulde selv opbevare den og udstede Attester videre paa Grundlag deraf. Dette vilde kunne medføre en saadan Mængde Misbrug, at jeg tror, alle maa være enige om, at det ikke er godt. Jeg vilde ønske, at vort Forslag blev vedtaget, men jeg vilde ogsaa ønske, at man i Løbet af faa Aar og ikke for mange Aar vilde komme til ikke at betragte Kønssygdom som noget fra alle andre Sygdomme saa stærkt afvigende, at man ikke kan tale lige saa aabent og lige til om den som om enhver anden Sygdom og derved naa til bedre Regler end de her foreslaaede.

Jeg skal derefter gaa over til Spørgsmaalet om Ægteskabs Opløsning. Der har det ærede Medlem Hr. Holstein igen sluttet sig til de Radikale og Socialdemokraterne, idet han ved Ændringsforslag Nr. 50 stiller Forslag om, at den af Landstinget indsatte Bestemmelse om en Frist paa 1 Aar og 6 Maaneder skal ned sættes til 1 Aar. Det ærede Medlem Hr. Holstein har udførligt i Betænkningen, vi andre mere kortfattet, motiveret, hvorfor vi er imod en lang Frist. Det er ulykkeligt for saadanne Ægtefolk, at Forholdet ikke er endeligt ordnet, og det frister, som det blev diskuteret i Gaar, hvor Ægteskaberne jo ogsaa blev diskuteret, i høj Grad til Immoralitet. Jeg skal ikke nærmere motivere Ændringsforslaget, men anbefaler, at Tingets Flertal stemmer derfor. Der er fra den modsatte Side ved Ændringsforslagene Nr. 51 og 52 stillet Forslag om at forøge de derværende Frister. Jeg anbefaler, at de stemmes ned. Endelig vil jeg gerne nævne Ændringsforslaget under Nr. 54 til Lovforslagets § 55, et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at den sidste Sætning af hele Paragraffen gaar ud. Paragraffen gaar ud paa, at Ægtefæller, der paa Grund af Uoverensstemmelse vel ikke har været separeret, men har levet adskilt i mindst 3 Aar uden senere at genoptage Ægteskabet, hver for sig kan forlange Ægteskabet opløst ved Dom. Og saa tilføjes der endvidere:

„dog bør Opløsningen af Ægteskabet i Almindelighed ikke ske, saafremt Sagsøgeren ved sin egen Livsførelse og hovedsagelig er Skyld i Samlivets Ophævelse, og den anden Ægtefælle modsætter sig Opløsningen.“ Flertallet, bestaaende af de Radikale og Socialdemokraterne og det ærede Medlem Hr. Holstein, er enig om at anbefale, at dette Stykke gaar ud af samme Grund, som vi sammen med et større Flertal er enige om, at den foranstaaende Sætning: „uden at nogen af Ægtefællerne har modsat sig Adskillelsen“ skulde gaa ud. I Virkeligheden vil Bestemmelsen i denne sidste Sætning kunne bevirke et evigt varende Ægteskab, skønt begge Parter, i 25 Aar f. Eks., har levet borte fra hinanden. Det er en Ordning, som der jo, selv om der er Fejl paa den ene Side, ikke er nogen Mening i at opretholde.

Til Slutning skal jeg kun gøre en Bemærkning om, at hvis de Ændringsforslag, der er stillet fra vor Side med Hensyn til Lysning og Ægteskabs Indgaaelse, skulde blive forkastet, saa kommer vi jo ind paa Spørgsmaalet om, hvilke Regler der saa skal gælde; og det har jo da ogsaa vist sig, at der, som det ærede Medlem Fru Hauschultz gjorde opmærksom paa, har været Uenighed derom mellem de forskellige Grupper. Men jeg kan ikke lade være her at gøre opmærksom paa, at det er en ejendommelig Rolle, Sønderjylland spiller paa dette Omraade. Sønderjylland bruges og misbruges forfærdelig her i dette Ting. Sønderjylland bruges, naar man vil have noget reaktionært gennemført, og Sønderjylland misbruges i høj Grad, naar man vil den modsatte Vej. Hvad havde været naturligere, end at den i Sønderjylland gældende almindelige borgerlige Ægteforening var blevet foreslaaet gennemført herovre? Der var i 1920 Flertal for den her, og jeg tror ogsaa, at der med de sønderjydske Repræsentanter den Dag i Dag er det. Men vi har jo faaet oplyst ved første Behandling, at de sønderjydske Repræsentanter har forladt deres hidtidige Standpunkt; men saa menes der, at man bør rette sig efter Sønderjylland alligevel med Hensyn til den Person, for hvem Ægteskab skal indgaa. Efter de hidtil foreslaaede Regler var det Borgmesteren i Byerne, Sogneraadformanden, eller hvem Sogneraadet maatte vælge dertil, i Provinserne. Nu stilles der af Hensyn til Sønderjyderne Forslag om, at vi i de danske Landkommuner helt skal ændre dette Forhold, idet Sognefogeden som almindelig Regel skal træde ind i Stedet for Sogneraadformanden. Jeg synes, det er et Bevis, som